

กระทรวง
สาธารณสุข

จุดสารข่าวสารวินัย และคุณธรรม

ฉบับที่ ๕ ปีงบประมาณ ๒๕๖๕

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุดสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอเกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://discipline-ops.moph.go.th/>

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

๑. ไม่ได้ลงชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการ ผิดวินัยหรือไม่

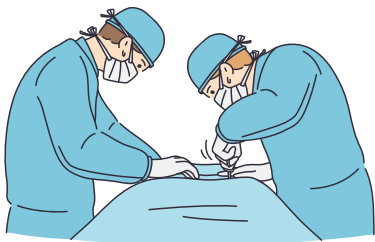
นายบุญทิ้ง ข้าราชการ ปฏิบัติหน้าที่ที่งานพัสดุ กลุ่มงานบริหารทั่วไป โรงพยาบาลชุมชนแห่งหนึ่ง มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดทำเอกสารจัดซื้อยาและปฏิบัติตามระเบียบที่เกี่ยวข้องกับยาทั้งหมด โดยพบว่า ในระหว่างเดือนมกราคม ๒๕๖๓ ถึงเดือนเมษายน ๒๕๖๓ นายบุญทิ้งไม่ได้ลงชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการ และไม่มีใบลาตามระเบียบของทางราชการ รวมจำนวน ๓๓ วัน ดังนี้ เดือนมกราคม ๒๕๖๓ วันที่ ๒,๓,๑๐,๑๓,๒๐,๒๓,๒๗,๒๘,๒๙,๓๐ รวมจำนวน ๑๐ วัน เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ วันที่ ๗,๑๗,๑๘,๒๘ รวมจำนวน ๔ วัน เดือนมีนาคม ๒๕๖๓ วันที่ ๒,๓,๔,๑๐,๑๒,๑๓,๒๕,๒๖,๒๗,๓๐,๓๑ รวมจำนวน ๑๑ วัน และเดือนเมษายน ๒๕๖๓ วันที่ ๑,๒,๓,๑๕,๑๖,๒๐,๒๑,๒๒ รวมจำนวน ๘ วัน จากกรณีดังกล่าวเพื่อนร่วมงาน ได้ให้การว่าในวันที่ไม่ได้ลงเวลามาทำงานนั้นได้พบเห็นนายบุญทิ้ง มาปฏิบัติงานบ้างและบางวันก็มาปฏิบัติงานสาย แต่จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงไม่มีหลักฐานใดมาสนับสนุนคำให้การของเพื่อนร่วมงาน

พฤติการณ์ของ นายบุญทิ้ง เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๕) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษ ตัดเงินเดือน ในอัตราร้อยละ ๔ เป็นเวลาสองเดือน และให้เรียกคืนเงินเดือนจากนายบุญทิ้ง ในวันที่ละทิ้งหน้าที่ ราชการตามนัยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญและเงินอื่นในลักษณะ เดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. เรียกรับเงิน เพื่อลัดคิวผ่าตัด ผิดวินัยหรือไม่

นางสมจริง พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าหอผู้ป่วยเคมีบำบัด เป็นเพื่อนกับนางสาวสุดสวย และนางสุดสวย ต่อมานางสาวสุดสวย ได้พานางสุดสวย ไปหา นางสมจริง เพื่อให้ช่วยเหลือสามีนางสุดสวย ที่ป่วยด้วยโรคมะเร็ง ทับเส้นและต้องได้รับการผ่าตัดโดยเร็ว ถ้าปล่อยทิ้งไว้มีโอกาส เป็นอัมพฤกษ์ อัมพาตได้ แล้วนางสุดสวย ต้องการให้สามีของตน ได้รับการผ่าตัดโดยเร็วที่โรงพยาบาลแห่งนี้ จึงได้นำเงิน จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท มาให้นางสมจริง เพื่อนำไปให้แพทย์เป็นค่าฝากพิเศษ ช่วยลัดคิวผ่าตัดให้เร็วขึ้น ระหว่างที่นางสมจริง หาข้อมูลเกี่ยวกับการ ฝากพิเศษ แพทย์ได้แนะนำให้ผู้ป่วยเข้าร่วมโครงการคลินิกพิเศษ เฉพาะทางนอกเวลา (Special Medical Clinic : SMC) ที่มีค่าใช้จ่าย ประมาณ ๗ - ๘ หมื่นบาท ซึ่งผู้ป่วยตกลงเข้ารับการรักษาตามโครงการดังกล่าว และมีการคืนเงินจำนวนดังกล่าว ให้นางสุดสวย หลังจากนั้นนางสุดสวย ได้ร้องเรียนต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาลว่า นางสมจริงหลอกลวงเรียกรับเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท โดยตกลงว่าจะนำไปให้แพทย์ที่ผ่าตัดเพื่อให้ช่วยลัดคิวผ่าตัดให้เร็วขึ้น ต่อมาทางโรงพยาบาล ได้เรียกนางสมจริง มารับทราบข้อร้องเรียนและให้ชี้แจงข้อเท็จจริง แล้วนางสมจริง ได้ใช้โทรศัพท์ถ่ายภาพหนังสือ ร้องเรียนแล้วส่งให้นางสาวสุดสวย ทางแอปพลิเคชันไลน์

พฤติกรรมของนางสมจริง เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง หน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย และฐานไม่รักษาความลับของ ทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษลดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๔

๓. ปลอมแปลงลายมือชื่อของผู้อื่นโดยเจ้าของลายมือชื่อไม่ยินยอม

นาย ข ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ มีหน้าที่ในการจัดซื้อ จัดจ้างตามอำนาจหน้าที่ และวิธีการที่ระเบียบของทางราชการกำหนด กระทำการปลอมแปลงลายมือชื่อของผู้อื่นโดยเจ้าของลายมือชื่อ ไม่ยินยอมลงในเอกสารของทางราชการที่ตนเองจัดทำขึ้น โดยมี เจตนาเพื่อนำเอกสารดังกล่าวไปใช้ในการเบิกจ่ายเงินบำรุงของ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล และจัดทำรายงานทางการเงินและ บัญชีโดยมิชอบหรือโดยทุจริต แล้วนำเงินไปใช้จ่ายส่วนตัว

พฤติกรรมของ นาย ข เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยทุจริตตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๑. เชื่อโดยสุจริต!! ว่าเบิกจ่ายเงินได้..เสียหาย ต้องรับผิดชอบหรือไม่?

ข้อเท็จจริงของเรื่องมีอยู่ว่า...ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ๕ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบฎีกาเบิกจ่ายเงินโครงการส่งเสริมและพัฒนากีฬาของจังหวัด ก. จำนวน ๒ ฎีกา เป็นค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมและแข่งขันฟุตบอลเพื่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาของจังหวัด ก. จำนวน ๑๒๑,๒๘๐ บาท

ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบพบว่าโครงการดังกล่าวมีการเบิกจ่ายเงินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบและได้มีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดตามความเห็นของกระทรวงการคลัง โดยให้รับผิดชอบเฉพาะในฎีกาที่ตนเองได้ตรวจสอบในอัตราร้อยละ ๒๕ ของค่าเสียหายจำนวน ๑๒๑,๒๘๐ บาท คิดเป็นเงินที่ต้องชดใช้จำนวน ๓๐,๓๒๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งให้ชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) โดยผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุผลว่าโครงการดังกล่าวนายกองการบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้อนุมัติโครงการในลำดับสูงสุด โดยอนุมัติสั่งการให้ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างพัสดุโดยให้ฝ่ายพัสดุดำเนินการจัดซื้อตามที่เจ้าของโครงการและงบประมาณแจ้งให้ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีอยู่ในลำดับขั้นผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการเบิกจ่ายเงิน อันเป็นลำดับสุดท้ายของการดำเนินการโครงการ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีมีหัวหน้าฝ่ายการเงินและผู้อำนวยการกองคลังเป็นผู้กำกับดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติงานอีกครั้งหนึ่ง

อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ไปด้วยความเชื่อโดยสุจริตโดยไม่ทราบว่าการดังกล่าวไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและไม่สามารถเบิกจ่ายได้ ตามข้อ ๖๓ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น จึงไม่ถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่จะต้องรับผิดชอบแต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาหลักการและเหตุผลของโครงการส่งเสริมและพัฒนากีฬาของจังหวัด ก. แล้วพบว่า มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งนักกีฬาทีมสโมสรฟุตบอล ก. เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลอาชีพไทยแลนด์ ดิวิชั่น ๒ ลีก ๒๐๐๙ ตามตารางการแข่งขันเหย้า-เยือน รวม ๓๐ นัด ซึ่งการแข่งขันฟุตบอลตามโครงการดังกล่าวมีการเก็บเงินค่าผ่านประตูจากผู้เข้าชมการแข่งขันนัดเหย้า-เยือน โดยสโมสรฟุตบอล ก. เป็นผู้จัดเก็บ จึงถือเป็นโครงการที่มีการจัดหารายได้ในลักษณะองค์กรเอกชน ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การแข่งขันกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๑๘๐๘.๔/ว ๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ เรื่อง หลักเกณฑ์การใช้จ่ายเงินในการแข่งขันกีฬาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่อย่างใดและรับฟังไม่ได้ว่าเป็นการจัดทำบริการสาธารณะ

การเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมและการแข่งขันฟุตบอลอาชีพให้กับสโมสรฟุตบอล ก. ตามโครงการดังกล่าวจึงเป็นการเบิกจ่ายเงินให้แก่องค์กรเอกชนโดยไม่มีระเบียบกฎหมายของทางราชการให้เบิกจ่ายได้ อีกทั้งไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และตามมาตรา ๑๗ (๑๘) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒

เมื่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ตรวจสอบฎีกามีหน้าที่ต้องตรวจฎีกาให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้ความระมัดระวังและความละเอียดรอบคอบในการตรวจสอบว่าจ่ายค่าใช้จ่าย ในการฝึกซ้อมและการแข่งขันฟุตบอลอาชีพซึ่งเป็นการสนับสนุนงบประมาณให้แข่งขันกีฬาอาชีพสามารถกระทำ ได้ตามระเบียบกฎหมายของทางราชการหรือไม่

การที่ผู้ฟ้องคดีเพียงตรวจเอกสารประกอบการเบิกฎีกาโดยเห็นว่ากรณีการเบิกจ่ายตามโครงการผ่านขั้นตอน การตรวจพิจารณาของผู้บริหารตามลำดับขั้นแล้ว แต่เมื่อโครงการดังกล่าวไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การ บริหารส่วนจังหวัดและไม่สามารถเบิกจ่ายได้ ตามข้อ ๖๓ ของระเบียบดังกล่าว จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติ ตามระเบียบกฎหมายของทางราชการ

ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงินตามงบประมาณรายจ่ายตามโครงการดังกล่าวรวม ๒ ฎีกา เป็นเงินจำนวน ๑๒๑,๒๘๐ บาท ว่าได้ตรวจเอกสารประกอบการเบิกฎีกาครบถ้วนถูกต้องแล้ว พฤติการณ์การกระทำดังกล่าว จึงเป็นการกระทำด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๔

อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกระทำทุจริตต่อหน้าที่ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้อง คดีรับผิดชอบเฉพาะในฎีกาที่ตนเองได้ตรวจสอบในอัตราร้อยละ ๒๕ ของค่าเสียหายจำนวน ๑๒๑,๒๘๐ บาท คิดเป็นเงิน จำนวน ๓๐,๓๒๐ บาท จึงยังไม่สอดคล้องกับระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำ

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในอัตราร้อยละ ๑๕ ของความเสียหายจำนวนเงิน ๑๒๑,๒๘๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑๘,๑๗๒ บาท นั้น เหมาะสมกับความร้ายแรง แห่งการกระทำและความเป็นธรรมในกรณีนี้ตามมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว

ดังนั้น คำสั่งเฉพาะส่วนที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่าจำนวน ๑๘,๑๗๒ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดเกินกว่าจำนวน ๑๘,๑๗๒ บาท โดยให้มีผล ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ที่มีคำสั่งดังกล่าวและให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๖๙/๒๕๖๓)

คดีดังกล่าวสรุปได้ว่า...ในการเบิกจ่ายเงินหลวง เจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบด้านการเงิน และการอนุมัติเบิกจ่ายเงินงบประมาณในทุกตำแหน่ง จะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบและใช้ความ ระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ตามตำแหน่งและวิชาชีพของตน หากการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ก่อให้เกิดความ เสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ ในลักษณะที่เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ก็ไม่อาจอ้างว่าได้ ปฏิบัติหน้าที่ไปด้วยความเชื่อโดยสุจริตเพื่อให้หลุดพ้นจากความรับผิดได้ แม้ว่าตนจะอยู่ในลำดับขั้นผู้ปฏิบัติงาน ก็ตาม แต่ทั้งนี้ การที่ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตหรือ ไม่ได้ทุจริตต่อหน้าที่ ก็อาจถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ได้ อยู่ในระดับที่ร้ายแรง ซึ่งอาจทำให้สัดส่วนแห่งการรับผิดชอบในความเสียหายลดลงได้เช่นในคดีนี้

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่คนอื่นที่มีหน้าที่ในเรื่องที่เกิดความเสียหาย หากปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง ก็จะต้องรับผิดชอบตามสัดส่วนความรับผิดทางละเมิดเช่นเดียวกัน

ที่มา: www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง

๒. ไร่รณนตฺของทางราชการ

ป.อ. มาตรา ๑๕๑ , ๑๕๗ (ชั้นพิจารณา)

คดีหมายเลขดำที่ อท. ๑๒/๒๕๖๑ คดีหมายเลขแดงที่ อท. ๓๓/๒๕๖๑

ศาลอาญาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบภาค ๖

จำเลยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตให้ไร่รณนตฺส่วนกลางของสถานพินิจฯ จำเลยจึงเป็นเจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่จัดการหรือรักษาไร่รณนตฺส่วนกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินของสถานพินิจฯ การที่จำเลยมีคำสั่งให้พนักงานขับรถไร่รณนตฺส่วนกลางรับส่งจำเลยระหว่างที่พักที่ทำงานเป็นประจำ และมีคำสั่งให้พนักงานขับรถนำไร่รณนตฺส่วนกลางพาจำเลยไปทำธุระส่วนตัวในวันเสาร์และอาทิตย์ จึงเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอันเป็นการเสียหายแก่สถานพินิจฯ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และยังเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ แต่การกระทำของจำเลยเมื่อเป็นความผิดตามบทเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้วจึงไม่จำเป็นต้องปรับบทประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ , ๑๕๗

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๖ วินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตให้ไร่รณนตฺส่วนกลาง ของสถานพินิจฯ จำเลยจึงเป็นเจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่จัดการหรือรักษาไร่รณนตฺส่วนกลางซึ่งเป็นทรัพย์สินของ สถานพินิจฯ การที่จำเลยมีคำสั่งให้พนักงานขับรถไร่รณนตฺส่วนกลางรับส่งจำเลยระหว่างที่พักที่ทำงานเป็นประจำและมีคำสั่งให้พนักงานขับรถนำไร่รณนตฺส่วนกลางพาจำเลยไปทำธุระส่วนตัวในวันเสาร์และอาทิตย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริตอันเป็นการเสียหายแก่สถานพินิจฯ เป็น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และยังเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดย ทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ แต่การกระทำของจำเลยเมื่อเป็นความผิดตามบทเฉพาะตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ แล้วจึงไม่จำเป็นต้องปรับบทประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็น บททั่วไปอีก และแม้ภายหลังจำเลยกระทำความผิด ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่๒๖) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕๑ และให้ใช้อัตราโทษใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ (เดิม) จำคุก ๕ ปี

ที่มา : เว็บไซต์ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๖

ผู้รวบรวม

นายปกาสิต คำจันทร์

ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัย
และระบบคุณธรรม

นายไวพจน์ แสนใจธรรม

นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นางสาวช่อฟ้า ปรีดี

นิติกรชำนาญการ

นางสาวนิติพร จันทร์ตื้อ

นิติกรปฏิบัติการ

นางสาวพรสุดา จันทร์หา

นิติกร

จัดทำโดย

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

